

Herinneringen aan Tjalling

Colofon

ISBN: 978 94 6365 343 5

1e druk 2021

© 2021, Monique van Elst-Hilckmann

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Herinneringen
aan
Tjalling

Monique van Elst-Hilckmann

voor

zijn vader en zijn broer Maurice

van zijn moeder

Inhoudsopgave

Voorwoord	9
de TIJD	11
Herinnering aan Tjalling	13
Op de goede weg	15
Onmacht	17
Onzichtbare lijn	19
De moeilijkste weg ooit	21
Woorden voor een onbekende lief	23
Innerlijk gemoed	25
Toen we op vakantie gingen	27
Emoties	28
Verdrietgedachten	31
De Stilte en het gemis hebben geen stem of geluid	33
Zomer 2005	35
We kunnen ons niet meer verweren	37
Ik huil nog steeds van binnen	38
Het leek allemaal zo mooi te gaan	41
Pas geboren	43
Gedachten	44
Bij de rustplek van zijn broer	47
Bij de Gedenksteen	49
Onleefbaar bestaan	51
De schreeuw van binnen die niemand hoort	53
Woorden in stilte om me heen	55
Voor de kerstnacht	57
Je bent de weg kwijt	59
Feestdagen	61
Vele foto's op een rij	63
De tijd heelt alle wonden	65
Grote broer	67
Achter dichte ogen	69

Het gemis is er iedere dag weer	71
Je voelt je in de knel	73
De Stilte, die er altijd is	75
Met verdriet ernaast staan	77
Omgaan met verdriet dat je lief is	79
Heftige golven	81
Hoe gaat het met je	83
Het is niet uit te leggen	85
Als je op zo'n manier je kind verliest	87
Niet stil blijven staan	89
Zeven jaar is het nu geleden	91
Fijn	93
Als je zo in de diepte zit	95
Zeven witte en vier rode rozen	97
Verdriet en pijn	99
Negen jaar geleden	101
Nog steeds bezig met de strijd	103
Ik vind een foto in jouw tas	105
De herinnering aan goede tijden	107
We hebben als ouders moeten constateren	109
Gebroken stem	111
De warmte van binnen wakkert steeds een beetje aan	113
Door de goede dingen van alledag	115
Onderhuids verdriet	117
Geluk van het leven	119
Het onvermijdelijke verdriet	121
Een vleugje vrede	123
Als ik door de gedichten blader	125
Wat als...	127
Gedachten aan Tjalling	129
Prachtigste zomerse dagen	131

Voorwoord

Onze zoon heeft op 27 juli 2004 suïcide gepleegd. Wij vonden hem toen we terugkwamen van een zeilvakantie op het IJsselmeer. De onbegrijpelijke ontredde- ring op dat moment en het gevoel dat je gek wordt, hebben ervoor gezorgd dat deze gedichten bijna vanzelf op het papier vloeiden.

Terwijl ik de teksten uit mijn brein laat rollen,
lopen de tranen over mijn gezicht.

Ik hoop dat deze gedichten een steentje bijdragen voor hen die op zoek zijn naar troost, rust, begrip, kracht, vertrouwen, herwonnen levenslust en geloof in een vernieuwde toekomst.

Monique van Elst-Hilckmann

Deurne, april 2021

Niets is zo onverstoortbaar en langdurig,
zo ritmisch en doordringend
zo opjagend en eentonig.
Niets lijkt soms een grotere kwelling,
dan hetgeen we zelf verzonnen:

de TIJD

Tjalling

1993

Tjalling

Herinnering aan Tjalling

Denkend aan Tjalling
voel ik een grote pijn
traag door onbegrip
enorm groeien,
jaren gesloten
eenzaam verdriet
als hoge bergen
aan den horizon staan;
en in de geweldige
ruimte verzonken
de moed
verspreid over ons leven,
presteren, plezier,
oneindige liefde,
hoop en broederschap
in een groots verband.
het verdriet is groots
en door mijn hart wordt er langzaam
in dappere wanhoop
moed gesmeed
en in elke hartslag
wordt getreurd om het zwijgen
van mijn broer nu voor eeuwig
in rust en vrede.

Maurice

5 augustus 2004

Op de goede weg

In het begin waren we goed op weg,
met veelvuldig overleg.

In de zomer van 2003 zou het gebeuren,
je leek helemaal op te fleuren.

We genoten van het prachtige weer,
en geloofden in een positieve ommekeer.

Het leek of je het toch had gered,
met zonnestralen in de tuin, op een campingbed.

Je vroeg je af hoe het volgend jaar zou zijn
de verwachting schetste een goede lijn.

Alles wat je deed leek goed te gaan,
niets bleek er meer in de weg te staan.

Geloof en vertrouwen,
leek je duidelijk op te bouwen.

Fietsen, sporten, zwemmen en nog veel meer,
het was er in een keer zomaar weer.

Redden zouden we het graag samen,
een goed gevoel als we er uitkwamen.

januari 2003

Onmacht

Aan de zijlijn hebben we gestaan,
waarom ben je van ons weggegaan?
Hoe is het ooit ontstaan,
waarom is er zoveel misgegaan!

We dachten dat we het samen goed hadden gedaan,
waarom ben je op zo'n manier van ons vandaan gegaan?
Was het op het laatste te moeilijk om uit te leggen,
waarom kon je het ons niet zeggen?

Waarom mochten we het elkaar niet helder maken,
en moest het zo intens onze harten raken?
Het verdriet is zo immens groot en eeuwig lang,
toen het gebeurde keken wij op vakantie naar de zonsondergang.

We kunnen niet begrijpen wat er is gebeurd, voelden met je mee,
waarom ging je alleen door die vreselijke kolkende zee?
Het is niet te beschrijven hoe zoiets is,
je eigen kind, een onuitsprekelijk gigantisch gemis.

Vanmorgen zag ik een heldere ster aan de nog donkere hemel
staan,
even dacht ik dat je bij ons langs was gegaan.
Ik hoop dat je nu een overvloed aan rust hebt gevonden
en dat we in hechte onzichtbare liefde blijven verbonden.

Onmenselijk veel verdriet en veel geleden,
van het begin af aan hebben we er samen voor gestreden.
We hadden het zeker tot een goed einde gebracht,
wat ons rest is intens verdriet en die vreselijke onmacht!

24 september 2004

Onzichtbare lijn

Hulpverleners voor het leven,
zo zou je het kunnen beleven.

Niet dat ze er altijd moeten zijn,
een soort van onzichtbare lijn.

Als je het even niet ziet zitten op een moment,
maar dat je weet dat je veilig bent.

Dat je een teken van leven kunt geven,
en niet alles alleen moet beleven.

Belangrijk is dan het vertrouwen,
dat je samen eerst op moet bouwen.

Maar dat alles is voorbijgegaan,
we staan met lege handen voortaan.

Het is een troosteloze strijd,
waar lichaam en geest onder lijdt.

2 november 2004

